

Tisztelt Ünnepi Közgyűlés!

Kedves Városvédő és Városszépítő Barátaim!

Szeretünk hivatkozni a régiekre. Gondolataikra, tudásukra, hitükre, egy-egy jól eltalált meglátásukra. Ilyen a mostanság gyakran idézett „*genius loci*”, azaz „**a hely szelleme**” kifejezés. A lexikonok lényeglátó megfogalmazása szerint a *hely szelleme* valamiféle helyi ihlet; egy bizonyos helyen létező, onnan kisugárzó szellem, eredetileg a régi rómaiaknál valamely ház, vidék védő szelleme. Azt gondolom, hogy ha létezik *a helynek* valamiféle szelleme, létezik a hely fogalmától elválaszthatatlan, létünket meghatározó *időnek is* szellemisége. Az emberi gondolkodás a tér és az idő, vagyis a „*hol?*” és a „*mikor?*” kettősségében definiálja az emberi létet. Mindkettőnek vannak sajátos jellemzői, eseményei.

Például a helynek, mely esetünkben **Kisújszállás**, továbbmenve annak városközpontja, a város legtöbbször ünnepi eseményeinek helyszíne, e sokat látott díszterem. És vannak sajátos eseményei az időnek: jelesül a mostani, 2017-es esztendőnek. Vannak helyzetek, amikor *a hely és az idő különös találkozásainak lehetünk tanúi vagy részesei*. Nos, ilyennek tartom ezt a mostani esztendőt közösségünk életében. Ki ne tudná, mely események évfordulói összegződnek idén Kisújszálláson? **Elsőként:** az **500 éves reformáció** erőtere, mely keresztény hitvilágunkban teret adott az emberi gondolkodás megújulásának, ezzel együtt az oktatás és az ebből fakadó áldások – mint a bibliafordítások, iskolaépítések, tudományok – térnyerésének.

Aztán a mi közösségünk életében itt az 1717-es, **300 évvel ezelőtti esztendő**, amikor sok-sok viszontagság, üldöztetés után megmaradt eleink mindennek ellenére úgy döntöttek, hogy visszatérnek ide, egykori lakhelyükre, és újrakezdek, *ezen a helyen kezdik újra* az életüket. Hajtsunk fejet emléük előtt azért is, mert új életüket tanítóval együtt képzeltek el és valósították is meg (tehát tanítót is hoztak magukkal). Így hát a kisújszállási oktatásra is rávetül a 300 esztendő szellemisége.

Ebből a – mondhatni – *kincsestári* háromszáz évből egyedi évfordulóik kapcsán két költő emléke is kiragyog: az egy évet itt segédtanítószkodó *Arany Jánosé* és a korán elhunyt, tehetséges kisújszállási költőé, *Nagy Imréné*. **Mindketten 1817-ben, tehát 200 évvel ezelőtt születtek.**

Mint azt is remélhetően mind tudjuk, ebben a történelmi és kulturális események évfordulóit hozó **2017-es évet képviselő-testületünk ünnepi kulturális emlékévvé avatta**. Ennek szellemiségében vagyunk most együtt mi, kisújszállási lokálpatrióták: városvédők és városszépítők. Az egyesület, mint mindannyiszor már, most is hozzátesz valamit az ünnepekhez, jelesül a maga legutóbbi 30 esztendejét, hiszen 1987-ben szervezték újjá az eredetileg egyébként 1934-ben létrehozott egyesületet.

Ez évforduló kapcsán szeretném elismerni és megköszönni a Kisújszállási Városvédő és -Szépítő Egyesület munkáját, melynek során számos tárgyi és szellemi értékkel gyarapították és gyarapítják városunk közösségét. Emléktáblák, szobrok, könyvek kulturális programok, közöttük műemléki világnapi

megemlékezések, kiállítások, Te Szedd! köztisztasági programok, kirándulások őrzik munkálkodásuk nyomait. Különösen kiemelném a városvédő táborokat, melyeket eddig szintén 30 alkalommal rendeztek meg. Igen, nagy érték, hogy a táborok során ápolták, gondozták köztereinket, de talán még nagyszerűbb az, ahogyan e táborok formálták a kisújszálási gyermekek személyiségét: becsüljük meg környezetüket, és idővel ők is városunkért felelősen gondolkodó és cselekvő felnőttekké váljanak.

Az egyesület fontos partnere az önkormányzatnak; többen vagyunk képviselőtársaim között, akik egyesületi tagként is részesei vagyunk az egyesületi munkának. Magam is e kettős szerepben vagyok. Ebbéli voltomban úgy látom, hogy **az önkormányzati és az egyesületi munka egyazon fontos tevékenységnek a két oldala. Mindkét szervezetnek** – tehát az önkormányzatnak és az egyesületnek – **lényegében ugyanaz a küldetése: városunkat védeni és fejleszteni, az itt élők megalégedésére.** A képviselő-testület munkáját jogszabályok sokasága irányítja, a városvédők e szempontból „szabadabbak”. Az önkormányzatnak – a város egyik, ha nem a legnagyobb egyesületeként – támogató, együttműködő civil hátteret jelentenek, amit e helyen is megköszönök. Bízom benne, hogy az egyesület részéről is hasonlóképpen gondolkodnak az önkormányzatnak az egyesület életében betöltött szerepéről. **Ez a kapcsolat városunk egyik legnagyobb szellemi erőforrása,** eredményeinkben a városvédők egyesületének is jelentős szerepe van. A tavaly elnyert **Hild-díjban** én ott látom a városvédők környezetünket

védő-óvó-fejlesztő tevékenységét is. A városfejlesztés e legrangosabb országos elismerésére joggal lehetünk büszkék mindannyian. Azt is köszönöm, hogy az egyesület tagjai városunk kulturális életében aktivitásukkal segítik és erősítik Kisújszállásnak a **Nagykunság kulturális fővárosaként** betöltött szerepét.

Tisztelt Egyesület! Kedves Barátaim!

A hely szelleme valamiféle helyi ihlet; egy bizonyos helyen létező, onnan kisugárzó szellem, valamely ház, vidék védő szelleme – mondtam köszöntőm bevezetőjében. Hozzátettem: hogy az időnek is kell legyen szellemisége, mert így lehet meghatározni a létezésünket. A hely, vagyis a tér és az idő kettősségében. A városunk, mint hely és idén az ahhoz kötődő veretes évfordulók, benne a városvédők 30 éve újjászervezett egyesületével, remélem, olyan szellemi és tárgyi alkotó közeget formálnak, amely mindannyiunk örömeire szolgál majd a jelenben és a jövőben egyaránt. Egy kiváló magyar matematikus szavaival kívánok szép évfordulós ünnepet a Kisújszállási Városvédő és -Szépítő egyesületnek. Erősítsen tehát bennünket a **Bolyai Jánostól** választott gondolat: *„Minden közösségnek van elvégzendő feladata... és mindenki szívében benne lakozik az ehhez szükséges erő.”*

Köszönöm a megtisztelő figyelmet.